Νουθεσίες προς λαϊκούς (Γέροντας Ιάκωβος Τσαλίκης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Αυγούστου, 2016

«Να με συγχωρήτε, αγράμματος άνθρωπος είμαι, δεν ξέρω τίποτα να σας πω, μόνον που έχω πίστη στον Θεόν και ταπείνωση, τέκνα μου».

«Κάποια πλούσια κυρία πήγε την Κυριακή στην Εκκλησία, αλλά δεν πρόσεχε καθόλου, και ο νους της γύριζε. Ομολόγησε: «Γύριζε ο νους μου απ' την ώρα που μπήκα στην εκκλησία μέσα· είχα ένα σακκουλάκι και σκεφτόμουν ότι είναι καλό να βάλω την ζάχαρη του δελτίου. Με το σακκουλάκι αυτό, πέρασα όλη την Λειτουργία χωρίς να καταλάβω ούτε ένα γράμμα, τίποτε, ε!... πήρα αντίδωρο και σηκώθηκα κι έφυγα».

»Ενώ η υπηρέτριά της, που ήταν θεία μου και από δέκα χρονών δούλευε υπηρέτρια, αλλά ήταν πολύ ευσεβής, αν και λόγω της δουλειάς δεν είχε πάει Εκκλησία, ήξερε ποιον Απόστολο και ποιο Ευαγγέλιο είπαν, διότι δουλεύοντας έκανε προσευχή και πνευματικά ήταν στην Εκκλησία.

»Βλέπετε, παιδιά μου, «όπου ο θησαυρός ημών εκεί και η καρδία ημών», λέει ο Χριστός. Κανείς να προσηλώνεται στα Θεία, να προσεύχεται».

«Ευχόμεθα και δεόμεθα, πάντοτε να βάζη ο Θεός το χέρι Του και στην Εκκλησία μας και στο κράτος και στον κόσμο, διότι οι μέρες είναι πολύ πονηρές και πολύ δύσκολα χρόνια. Ας φωτίζη ο Θεός όλον τον κόσμο. Ευτυχώς υπάρχουν και καλοί Χριστιανοί. Αν (παλαιά) υπήρχαν οι δέκα, δεν θα καταστρέφονταν τα Σόδομα και τα Γόμορρα, οι πόλεις, αλλά δεν υπήρχαν. Ε! τώρα υπάρχουν εδώ πολλοί Χριστιανοί πιστοί, ευλαβείς, κοντά στον Θεό ... Βλέπω καθημερινώς πλήθη λαού περνάνε από το Μοναστήρι. Την περασμένη βδομάδα είχαν περάση επτά πούλμαν. Πολύς κόσμος, ο κάθε άνθρωπος είχε τον σταυρό του, άλλος είχε καρδιά, άλλος είχε τον καρκίνο, άλλος είχε το χέρι του, άλλος είχε το πόδι του, άλλος είχε, με συγχωρείτε, το κεφάλι του, πολλές αρρώστιες στον κόσμο, πάρα πολλές αρρώστιες αλλά με την βοήθεια του Θεού, με την προσευχή μας θα τις περάσουμε με πολλή υπομονή. Και όταν βλέπουμε τόσα και τόσα θαύματα που κάνει ο Θεός, πρέπει να πλησιάζουμε περισσότερο κοντά στον Θεό. Εγώ που ζω μέχρι σήμερα, είμαι ζωντανός από τους Αγίους, διότι οι Άγιοι

έχουν παρρησία στον Θεό, πρεσβεύουν όπως ο άγιος Δαυΐδ, ο άγιος Ιωάννης ο Ρώσσος, όλοι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Τους τιμούμε, τους ευλαβούμεθα, γι' αυτό ήρθατε σ' αυτόν τον άγιο προορισμό και με την θεία Λειτουργία που κάνουμε, τιμούμε τον Θεό και τους Αγίους. Μου έλεγε ένας ιερομόναχος, ένας ευλαβέστατος Γέροντας: «Πάτερ, λέει, όταν τελήται θεία Λειτουργία σ' έναν τόπο, όλος ο κόσμος εδώ αγιάζεται, όλη η περιφέρεια αγιάζεται από την θεία Λειτουργία»».

«Προχθές πέρασε πολύς κόσμος. Ρωτάω κάποιους:

– Πηγαίνετε στην Εκκλησία;

– Δεν πάμε…, είπαν.

– Γιατί, παιδιά μου, δεν πάτε στην Εκκλησία; Απ' την μέρα που γεννιώμαστε μέχρι την μέρα που θα φύγουμε (η ζωή μας) περνά από την Εκκλησία.

– Ε! πάμε, παπά, το Πάσχα και τα Χριστούγεννα, τι θες άλλο να σου πούμε;

– Με συγχωρείτε, δεν είναι μόνο το Πάσχα και τα Χριστούγεννα. Όταν ο Χριστιανός δεν πηγαίνει τρεις Κυριακές στην Εκκλησία χωρίζεται! Εκτός αν υπάρχη τόσο μεγάλη ανάγκη, με συγχωρείτε, μπορεί να είναι άρρωστος, μπορεί να καίγεται το σπίτι και να σηκωθή να το σβήση, τότε συγχωρεί ο Θεός…

– Ε! τα Χριστούγεννα και το Πάσχα πάμε στην Εκκλησία και τίποτα άλλο… Χαίρετε, χαίρετε…

»Και τίποτα άλλο δεν είπανε, για Εκκλησία να μην ακούσουν. Στην Εκκλησία όμως βρίσκουμε την παρηγορία, βρίσκουμε την υγεία, βρίσκουμε την σωτηρία της ψυχής μας».

«Υπάρχουν πολλά στον κόσμο, αρρώστιες, δοκιμασίες, θλίψεις, στεναχώριες και όλα αυτά πάντοτε (να τα αντιμετωπίζουμε) με την προσευχή. Ο Χριστός που ήταν Θεός και άνθρωπος και πάλι εκείνος προσευχότανε και νήστευσε και τώρα λέμε δεν υπάρχει νηστεία. Μα πώς δεν υπάρχει νηστεία; Νηστεία υπάρχει! Είναι εντολή του Θεού, η πρώτη εντολή που έδωσε ο Θεός ήταν η νηστεία… στον Αδάμ και στην Εύα. Και Εκείνος ο Ίδιος ενήστευσε. Έρχεται μια γυναίκα και μου λέει ότι ο γαμπρός της της έλεγε ότι οι καλόγηροι νηστεύουνε, για τους καλογήρους είναι αυτά, δεν υπάρχει αμαρτία αν δεν νηστεύης και έρχεται η γυναίκα και μου το είπε. Να πης, λέω, στον

γαμπρό σου ότι υπάρχει νηστεία. Πώς δεν υπάρχει; Στο Ευαγγέλιο ο Χριστός μας λέει, «ει μη εν προσευχή και νηστεία…». Πρώτα–πρώτα ο Χριστός μας ενήστευσε και δεν ενήστευσε όπως νηστεύουμε εμείς σήμερα. Εκείνος που ήταν Θεός και άνθρωπος νήστευσε σαράντα μέρες και εμείς σήμερα να μην νηστεύσουμε, που (εμείς) νηστεύομε για τις αμαρτίες μας».

«Προ ημερών με πήρε μια γυναίκα από την Αθήνα τηλέφωνο και μου λέει: «Πάτερ μου, μου πονεί η μέση μου, δεν ξέρω αν είναι από τον πονηρό ή από τον Θεό». Της λέω: «Τέκνο μου, τώρα είτε του πονηρού είναι, είτε ο Θεός επιτρέπει, να κάνης υπομονή όπως ο Ιώβ. Είδες ο Ιώβ τι υπόμεινε; Ε! παιδί μου, κοίταξε. Όσο άρρωστος και να είναι κανείς, με συγχωρείτε, και να νευριάσης και να πης ωχ! τι έπαθα, μα γιατί παίρνω τα φάρμακα και θα πάω να σκοτωθώ, τίποτα δεν κάνεις, χειρότερα γίνεσαι…». Με την ηρεμία, με την πραότητα, με την προσευχή ιδιαιτέρως, θα σε βοηθήση η χάρις του Θεού».

(Από το βιβλίο: "Ο Γέρων Ιάκωβος. Διηγήσεις-Νουθεσίες-Μαρτυρίες." Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη» 2016, σελ. 93.)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)